

Holky jako já moc dobře znáte...

S LÁSKOU,

... přivádíme vás k šílenství...

CHLOE

... ale stejně nás milujete.

ALESSANDRA TORRE

**S LÁSKOU,
CHLOE**

**KNIHY ALESSANDRY TORRE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Nevinnost

Nevinnost se zavázanýma očima
Pod maskou nevinnosti
Konec nevinnosti

Samostatné romány

Černé lži
Hříchy Hollywoodu
Ghostwriter
Smlouva na lásku
Zatracená svatozář
S láskou, Chloe

Připravujeme

Seznam S
Upjatá

S LÁSKOU, CHLOE

ALESSANDRA TORRE

Přeložila Hana Lányšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Alessandra Torre, 2016

Translation © Hana Láryšová, 2023

Cover © Jan Matoška, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-509-8 (pdf)

LISTOPAD

Mám obromné štěstí. Já to vím.

1. Vykopnutá ze svého života

Někdo se sem snažil vloupat. Vylekaně jsem se posadila, zvedla masku na spaní a přimhouřila oči, protože ložnici ostře ozařovalo sluneční světlo. V noci jsem do postele doklopýtala opilá a na závěsy jsem úplně zapomněla. Našla jsem telefon a zamžourala na displej. Bylo 9:48 – to byl tedy divný čas na vloupání. Odněkud z obýváku se ozvalo další bušení a potom praskání dřeva. Trhla jsem za šňůru od nabíječky a odpojila ji od telefonu. Přitiskla jsem si ho pevně k hrudi a odhrnula příkrývku, ale jen co jsem se nohama dotkla podlahy, dveře do ložnice se rozletěly a v nich stál cizinec.

Zarazila jsem zběsilou snahu najít nějakou zbraň a zírala jsem na muže od hlavy k patě oděného do zásahové kombinézy a s vysílačkou u pusy.

„Chloe Madisonová?“ zeptal se.

„Ano?“ odpověděla jsem chabě a modlila se přitom, aby mi pod vytahaným tričkem od Versaceho dosahujícím stěží do půlky stehů nebyly vidět staropanenské kalhotky.

„Jsem od FBI. Od této chvíle je tento byt majetkem vlády Spojených států. Musíme vás požádat, abyste odešla, jinak budete zatčena.“

„Ale... ten byt je můj,“ zaprotestovala jsem slabě a pohledem jsem zalétla k otevřené krabičce s vaginálním gelem na komodě. Zavřela jsem oči, protože bych se hanbou nejraději propadla. Ve dveřích se objevili další dva muži.

„*Byl* vašich rodičů,“ opravil mě. „Už ho nevlastní.“ Podíval se na hodinky. „Potřebuji, abyste se oblékla.“

Kdysi dávno jsem si o agentech FBI myslela, že jsou sexy. Můžu vás ubezpečit, že nejsou.

PROSINEC

Celý život jsem se snažila někoho ohromit. Možná že právě tím začal můj pád. Poslední dvě dekády byly jen cestou v přepychové loďce do hlubin mělkého, vrtkavého pekla. Vím jenom to, že narazím na dno – a narazím tvrdě.

2. Interview s dědičkou kondomového impéria

Stála jsem v odpoledním slunci, hleděla na pískovcovou budovu u Central Parku a jen tak ze zvyku jsem spočítala patra. Pět. Znovu jsem si v telefonu zkontrolovala adresu a zazvonila na zvonek. Nervózně jsem přitom podupávala nohou a prohlížela si dekorativní B vyřezané do masivních dveří. Nebyla jsem zvyklá podléhat nervozitě. Nebo úzkosti. Anebo zoufalství. Jenže přesně to jsem teď cítila. Zoufalství. A to nebylo nic pro mě. Svrběla mě z toho kůže jako z konfekčního svetru z výprodeje.

Měla bych být na South Beach s Cammie a Bentou, ležet na pláži a slavit naši promoci na Newyorské univerzitě. Ty dvě odpluly včera a od té doby nepřestaly přidávat příspěvky na instagrame. Kdybych je mohla zaškrtnout přes internet, tak to udělám. Místo toho jsem na ně vytáhla tu nejhorší pasivně-agresivní urážku – nic jsem jim nelajkla.

Bylo to ode mě ubohé, ale na víc jsem se ve svém poníženém společenském stavu nezmohla. Každý, kdo předchází měsíc viděl televizi, věděl o držkopádu mé rodiny. Madisonovi – nechutně bohatý párek finančních specialistů, kteří si nezákonným způsobem přišli na nějakých sto milionů dolarů – plnili titulní stránky. Máma se přátelila s těmi nejbohatšími ženami v okolí, loudila obchodní tajemství z jejich rtů omámených mnoha sklenkami martini a předávala je tátovi. A milý papínek využíval tyhle informace moudře a nelegálně, aby navedl své klienty (spolu s naším

portfoliem) ke stovkám vysoce ziskových dohod. K šestnáctinám jsem dostala nový Range Rover a ani okem jsem nemrkla.

Moje rodiče zatkli na vánočním večírku. Jen se tomu smáli. Tvrdili mi, že je to drobné nedorozumění.

Teď už se nesmějí. Ne od minulého týdne, kdy lehce nabyté jmění, kterého jsem si užívala po celý svůj život, zmizelo stejně náhle jako poslední vztah Taylor Swift. Zmrazili nám účty, sebrali auta, zabavili majetek. Včetně mého newyorského bytu. Díky bohu, že mi nechali oblečení. Mohla jsem skončit jako bezdomovec, ale promenádovala bych se v luxusních botách.

Nejhorší bylo moje školné. Polovina mého posledního semestru byla po splatnosti a Newyorská univerzita se na to vůbec nevtvářila hezky. Dokud nezaplatím, titul nedostanu. Před měsícem bych prostě použila kartu a měla hotovo. Teď se ten účet zdál astronomický. K čemu by byly čtyři roky studia bez titulu? Tohle nebyl obyčejný pracovní trh, New York byla jatka. Takže zatímco si Cammie s Bentou připíjely na budoucnost jedním mojitem za druhým a užívaly si sluníčka, já trčela sama v New Yorku a modlila se za to, aby mi dopadl dobře pohovor. Zatím jsem prošla třemi, poslala jsem svůj životopis do dvaadvaceti firem a neozval se mi vůbec nikdo. Začínala jsem být zoufalá.

Otevřely se dveře a v nich stála Nicole Brantleyová.

Nicole Brantleyová. Jediná dědička vynálezce latexového kondomu. Dostane podíl pokaždé, když ho někdo vytáhne z kapsy. V šestnácti hrála blondatou prsatku v seriálu *Správná pětka* a od té doby vládla filmům na kabelovce. Moje matka se s ní setkala vloni na charitativním golfovém obědě a už zůstaly v kontaktu. Máma mi slibovala, že Nicole je zlatíčko a bude radost pro ni pracovat. Tvrdila to, ačkoli zrovna ona v životě nehnula ani prstem. Ale nemohla jsem si vybírat. Potřebovala jsem peníze a Nicole Brantleyová jich měla *hromady*.

„Ano?“ zeptala se a pohledem přitom přelétla moje boty a kabelku. Její kritické oko mě zhodnotilo jako dostačující. „Můžu ti nějak pomoci?“

„Jsem Chloe Madisonová. Moje matka říkala, že hledáte asistentku? Mám domluvený pohovor na jednu hodinu.“ Trapný úvod. Moje *matka*? Ale kupodivu se Nicolín obličej roztáhl do úsměvu. Příjmení Madisonová mělo pořád svoji váhu, minimálně co se oblasti podřízené pracovní síly týče.

„Díkybohu,“ protáhla líně a pustila mě dovnitř. „Tenhle týden byl *katastrofa*. Pojď dál. Hned najdu Clarkea.“ Otočila se na podpatku – na sexy modrých louboutinkách – a rychle přeběhla foyer.

V New Yorku jsem žila čtyři roky. Měla jsem dost času si uvědomit, že v manhattanských ulicích nenajdu sídla jako na Floridě. Bazény a domy pro hosty, tenisové kurty a country kluby – tyhle vymoženosti se ukrývaly v Hamptons a New Jersey. Ve městě svědčily o bohatství garáže, výhledy na Central Park a metry čtvereční. Brantleyovi měli vše zmíněné. Zpozorovala jsem hospodyně v bíločerné uniformě, kterou vyšší třída prostě vyžadovala. V chodbě jsem si všimla obrazů od Picassa a Kandinského. Místnosti, do níž jsme se přesunuly, dominoval výhled na park. A u okna stál muž s telefonem u ucha.

Kývl mi na pozdrav a krátce se usmál, načež se zase soustředil na hovor. S volajícím mluvil dost ostře. Sledovala jsem, jak zvedá ruku a pokládá ji na okno. Zatímco se opíral o sklo, oblek mu obepnul široká ramena a pevný zadek. Hlavu nakláněl v čistě mužném, sexuálním gestu. Sledovala jsem ho a pocítila touhu, už dlouho jsem žádné romantické vzrušení nezažila.

„To je můj manžel Clarke,“ halasila paní Brantleyová a vůbec jí nezajímalo, že telefonuje. „Promiň, že tě nepozdravil,“ řekla ležérně, čapla mě za paži a naznačila, že mám jít za ní. Na jehlách

se pohybovala opravdu obdivuhodně. „Ten telefon mu k uchu snad přirostl.“ Došla ke schodišti, zamířila nahoru a přitom se na mě ohlédla. „Chanel je nahoře.“ Brala ty schody po dvou. Bože, ta měla ale lýtka. Já se za ní spíš pracně vlekla. Snažila jsem se chytit její tempo, ale děsně jsem u toho funěla a rozhlížela se po výtahu, určitě tady musel nějaký být. *Chanel*. Máma se o žádých dětech nezmínila. Jenom jsem se modlila, ať je ta holka dost velká na to, aby už chodila na nočník.

Nicole se ohlédla. „Plat dělá tisícovku týdně. Budu tě potřebovat od devíti do čtyř, od pondělí do pátku. Většina tvých povinností se týká Chanel. Vyhovuje ti to?“

Když jsme konečně dospěly do patra, v hlavě mi šrotovalo a sotva jsem popadala dech. Tisícovka týdně? Ty by mi mělo stačit na jídlo i nájem, a ještě by mi mohlo trochu zbýt na školné do doby, než se univerzita vzpamatuje a vydá mi diplom, abych si mohla najít skutečnou práci, v níž bych uplatnila titul v oboru developmentu nemovitostí. Zamračila jsem se. Původně jsem chtěla po promoci pracovat v komerčních a rezidenčních nemovitostech, což byla práce bez platu pouze s provizemi. Jenomže tenhle plán byl v důsledku mé nově nalezené chudoby neuskutečnitelný. Znovu jsem obrátila pozornost ke konverzaci, trochu mi při té zmínce o dítěti zamrzl mozek. Nikdy jsem se o miminko nestarala a o malých dětech jsem věděla jen tolik, co jsem občas pochytila v *Náctiletých maminkách*. „Ano, to zní skvěle.“

Zastavila se, zvedla prst s rudým nehtem ke rtům, načež vzala za kliku a otevřela dveře do dětského pokoje. Při pohledu na postýlku v zadní místnosti se světle růžovými stěnami jsem tiše zaúpěla. Na zdi viselo velkými tiskacími písmeny vyvedené jméno CHANEL. Pomalu a velice neochotně jsem Nicole následovala, abych se s dítětem seznámila. S pevně nasazeným úsměvem jsem

se naklonila nad postýlku a – nemohla jsem si pomoci – zalapala jsem po dechu.

Byl to *pes*.

Stála jsem vedle postýlky a ze všech sil se snažila vypadat normálně, zatímco jsem si prohlížela zhruba dvoukilové štěně v růžovém oblečku. Leželo na boku, ze všech otvorů mikiny s kapucí lemovanou kožešinou čouhaly hnědé chomáče chlupů, pochruovalo a hovělo si na prachové peřině.

„Spinká,“ zašeptala paní Brantleyová.

Povedlo se mi na ni zdvořile usmát a znovu jsem se zadívala na štěně. Tohle tedy byla *většina* mých povinností? Budu hlídat psa? Když jsem z rovnice vyškrtla plenky a nudle u nosu, všechno na jednu působilo lákavěji.

„Kdy můžu začít?“ zašeptala jsem, protože jsem si dávala dobrý pozor, abych vyjádřila spící Chanel patřičný respekt.

Zadívala se na hodinky, na diamanty obsypané hodinky. „Můžeš dneska pracovat do čtyř?“

„Absolutně.“ Zářivě jsem se usmála.

Paní Brantleyová mě poplácala po ruce, což jsem si přebrala jako souhlas. „Zítřka si spolu projdeme, co od tebe potřebuju. Dnes by ses měla soustředit na to, abys Chanel poznala a představila se. Musím si jít zavolat. Jestli máš nějaké otázky, sežeň si jednu z pomocnic.“

Pomocnice. Skupina, jejíž součástí jsem nebyla. Zdvořile jsem přikývla a sledovala, jak odchází. Rychle jsem si pokoj obhlédla. Byl zařízený ve třech různých odstínech růžové a patřila k němu i koupelna. Stál tady miniaturní běžecký pás, šatna s psími oblečky, která se velikostí rovnala té mé, a komody plné chovatelských potřeb a hraček.

Nebyla jsem si úplně jistá, jak přesně bych se měla s Chanel *poznat*, ale usadila jsem se do koženého křesla a čekala, dokud se

nevzbudí. Jemné oddechování z postýlky znělo jako uklidňující ukolébavka.

Možná jsem usnula, možná ne. Ale mohli bychom předstírat, že jsem pilně hlídala spící Chanel a ani jednou mi přitom nepadla hlava. Takhle jsem tedy dopadla. Nejlepší asistentka POD SLUNCEM.

Ve čtyři hodiny a pět minut jsem se rozloučila se služebnou, oblékla si kabát, vyšla z domu a pevně za sebou zavřela dveře. Odpolední slunce hřálo, takže nebyla až taková zima. *Úspěch*. Chtělo se mi na oslavu tancovat – přímo tady na ulici s cizinci proudícími oběma směry. Chtělo se mi máchat rukama a všem sdělit ten fakt, že já, Chloe Madisonová, jsem se oficiálně stala nezávislou. Měla jsem vlastní práci. Nebude ze mě bezdomovec. Nezklamu. Bylo to osvobozující a vzrušující způsobem, který by mi život mezi privilegovanými nikdy nedopřál. Ano, tisícovka týdně byla kapka v moři mých dluhů. Ano, budu jíst instantní nudle a jezdit metrem. Ale přesto! Stála jsem na vlastních nohou a poprvé jsem se toho nebála, měla jsem dojem, že to zvládnou.

Za chůze jsem shodila tašku z ramene, abych mohla zalovit uvnitř a vytáhnout telefon.

„Čau, krásko!“ zazvonil mi v uchu hlas Cammie a k pozdravu se připojila i Benta. Představovala jsem si je s obličejí nad margaritami a telefonem mezi nimi.

„Nazdar, vy opálené bohyně,“ škádlila jsem je. „Užíváte si floridského slunce beze mě?“

„Kdybychom řekly, že ne, tak kecáme.“ V pozadí se rozezněla hudba. „Jak šel pohovor?“

Přetlumočila jsem jim dobré zprávy a holky vypískly nadšením, které soupeřilo s mým, až mě rozesmály. „Kéž byste tu byly, abychom to mohly oslavit.“

„Ženská, tak naskoč na letadlo a doleť sem! Necháme ti nějakého hezounka.“

„Nepokoušejte mě,“ varovala jsem je. „Chlapi z New Yorku už mi lezou krkem.“ Před očima mi vytanul Clarke Brantley opírající se o okno, kterak mu z každého kousku těla číší mužnost. Krátce jsem sevřela víčka a bojovala s nutkáním otřít si spodní ret, kdybych náhodou slintala. „Musím končit. Ještě jdu na prohlídku pár bytů. Musím si najít nějaké bydlení. Jen jsem vám chtěla říct tu dobrou zprávu.“

„Je to úžasná zpráva, zlato,“ zavolala Benta, ale moc ji v tom rámusu nebylo slyšet. „Běž se dneska bavit a oslav to bez nás!“

Její rozkaz mě rozesmál. Rozloučila jsem se s nimi a ukončila hovor, načež jsem hodila mobil do kabelky a vydala se po schodech do metra. S každým krokem do temného podzemí víc a víc ubývalo hřejivého světla odpoledního slunce.

Sešla jsem jen kousek, když se mi rozezvnil mobil. Ustoupila jsem na stranu a zběsile po něm šátrala. Podle rozsvícené obrazovky jsem ho našla a vytáhla právě ve chvíli, kdy mi končilo vyzvánění. Chtěla jsem hovor přijmout, ale nad jménem na obrazovce jsem se zarazila.

3. Otevřít Akta Ex

Afektovaně jsem se usmála. Poupravila jsem si ramínko šatů a vyhlédla z okna. „Ticho, uslyší tě řidič.“

„Ten je za to placený. Na kolena.“ Vic mi zajel rukou do vlasů a začal si mě k sobě přitahovat. Vykroutila jsem se mu a varovně jsem se na něho zadívala.

Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Udělej to a zítra poletíme do Paříže.“ Jeho dech mě šimral mezi pramínky vlasů uvolněnými z uzlu.

Tohle mě rozhodně zaujalo. Otočila jsem se a sklouzla po sedačce. Vic mi okamžitě zašátral rukou do rozparku šatů a já poslušně roztáhla nohy, zatímco on se věnoval tomu, co uměl nejlíp, a hladil mě přes hedvábné kalhotky. „Soukromým letadlem?“ zeptala jsem se. Moje vyjednávání ho rozesmálo, ale oči mu potemněly, když jsem se přimkla k jeho ruce. Jedním článkem prstu vklouzl pod kalhotky a všechno – na krátký, slastný okamžik – nádherně zčernalo.

„Ano, poletíme soukromým letadlem, ty rozmazlená ženská. A teď mi ukaž tu svoji rozkošnou pusinku.“ Jemně mě pohladil po krku, čímž mi připomněl, co po mně chtěl, a tentokrát jsem neodolala a klekla si na kobereček v limuzíně. Šaty s korálky se zachytily o okraj sedadla a vzápětí se uvolnily.

Rozepla jsem mu pásek a zadívala se mu do očí, zatímco jsem sjížděla dolů zipem poklopce. Hleděl na mě potemnělým pohledem, a když jsem vsunula ruku do smokigových kalhot a sevřela ho, mírně otevřel rty.

Auto zabočilo a já se musela Vica levačkou chytit za stehno, abych udržela rovnováhu. Prsty si pohrával s ovládáním okýnek. Otevřel je na škvíru a dovnitř začal proudit stříbřitě chladný noční vzduch a zvuky města kolem nás. Přimhouřila jsem na něho oči, přiložila si penis k ústům a vycenila jsem zuby. Vyhrožovala jsem Vicovi očima.

„Klid, princezno.“ Usmál se ve tmě dokonalým bílým úsměvem. „Jenom tomu dávám trochu atmosféru. Nikdo nic neuvidí. Tak do toho.“

Jeho rozkaz mě nabudil, dominance v jeho hlasu mě přinutila sevřít stehna k sobě, byla jsem čím dál vzrušenější. Věděla jsem však, že Vic to vzrušení přemění na plnohodnotný oheň dřív, než dojdeme k výtahu. A uhasí ho prsty, ústy i tělem. Zavřela jsem oči a soustředila se.

Milovala jsem tu moc, když jsem ho měla v ústech. Dala jsem si načas a brala ho hluboko. Cítila jsem, jak proti mému jazyku ještě víc tvrdne a moje orální schopnosti během pár vteřin dokládala jeho dvacet centimetrová reakce. Usmála jsem se a vzala ho ještě hlouběji.

O patnáct bloků později, jen několik minut předtím, než jsme zastavili před jeho bytem na Páté avenue, zasténal moje jméno, zatahal mě za hlasy a celý se zachvěl, načež přirazil a udělal se mi do pusy. Spolykala jsem každou kapku jeho horkého uspokojení, mírná pachut' v ústech mi stála za zbožnou úctu v jeho očích těsně předtím, než si mě přitáhl do náruče a zlíbal do bezvědomí.

„Miluju tě,“ zašeptal a odhrnul mi pramen vlasů z ramene. Ten pramen se uvolnil někde kolem SoHo. „Ach, Chloe. Tolik tě miluju.“

To byl spolu s ejakulátem v kostce můj bývalý. Vic Worth. Jméno jeho rodiny zářilo z budov po celém Manhattanu. Dítě miliardářů se svěreneckým fondem. Seznámili jsme se ve druháku na Newyorské univerzitě. Chodili jsme spolu osmnáct měsíců, než jsem ho načapala, jak přiřazuje do služebné. Nechala jsem ho

a jeho nenapadlo nic jiného, než aby se v zápalu přehnaných gest vytasil se šestikarátovým prstenem a otázkou, jestli si ho vezmu. Odmítla jsem ho zhruba čtyřmi různými způsoby, z nichž většínu doplňovaly nadávky a nedospěle vystrčený prostředníček. Nedal se nijak odradit, což se sice zdálo svým způsobem ohromující, nicméně dva měsíce po posledním kontaktu jsem už začínala doufat, že toho nechal.

Přesto právě tohle odpoledne znovu zavolal a moje nadšení z nové práce vyprchávalo s každým tónem vyzváněcí melodie. Zaváhala jsem, ale potom jsem navzdory svému úsudku přejela prstem po displeji a zvedla telefon k uchu.

Stěží jsem promluvila a už na mě naléhavě vyhrkl Vicův hlas: „Vůbec tou špinavou věcí nejezdí. Metro? Bůh ví, co bys tam mohla chytit.“

Otočila jsem se a rozhlédla se po sluncem zalitém, zářivě bílém náměstí, přes jehož okraj se valily hordy Newyorčanů spěchajících po schodech do podzemí, odkud právě vibrace pod mýma nohama ohlašovaly příjezd vlaku. „Ty mě sleduješ?“ sykla jsem do telefonu.

„To ne, sakra. Jsem v *Bellagiu* a každou chvíli tady vyhraju jackpot v blackjacku. Ale Jake mi právě psal, že tě viděl jít po Šesté. Co tam kurva děláš?“

„A to mi vážně voláš kvůli tomuhle?“ Zaskřípěly brzdy, a když metro zastavilo, okamžitě ho obklopily davy. Nervózně jsem si poklepávala permanentkou o stehno, protože jsem spěchala a chtěla se k nim přidat.

Povzdechl si. „Podle Jakea máš podpatky – a já vím, jaké boty si kupuješ. Nejsou dělané na to, aby se doopravdy používaly. Tak pohni tím svým sexy zadkem, zase ty schody vyhopkej a vlez si hezky do teploučkého auta. Jake tě odveze domů. *Prosím*. Potom zavěsím a už ti nikdy nezavolám.“

„Nikdy?“ zopakovala jsem významně, protože jsem od něj tento slib slyšela už mnohokrát.

„Pokusím se.“

Otočila jsem se tam a zpátky, až se mi kabelka rozhoupala, ze tmy do světla. Ačkoli v téhle překroucené situaci to bylo naopak – *měla bych jít do temnoty* a ke špinavému, sípajícímu metru, sluncem osvětlené ulici bych se měla obloukem vyhnout.

„No tak, zlato. Nech mě pro tebe udělat alespoň tuhle jedinou věc. Jenom jednou.“ Jeho žádostivý hlas a zadrhnutí ve slově *zlato*. Pokaždé, když mi svými úchvatnými ústy tahle slova šeptal, sáhl mi jimi rovnou pod sukni a dráždil moji pokožku, štoural se mi v mozku a sváděl mě.

No tak, zlato... zatáhl mě do šatny mezi kabáty, odsunul kožichy stranou a opřel mě o zeď.

No tak, zlato... jeho jemný jazyk na mém vnitřním stehně, zatímco mi roztahoval kolena dál od sebe a posouval se výš.

No tak, zlato... prsty mi pod šaty zatínal do zadku a líbal mě na krku v temném koutě klubu, hudba kolem nás duněla a hemžilo se to tam lidmi – a my navzdory zdravému rozumu popustili uzdu vášni.

No tak, zlato...

V tomhle stála láska za houby. Nedala se vypnout.

Ukončila jsem hovor a seběhla zbytek schodů do chladné temnoty.

4. Holky se prostě chtějí bavit

Bydlela jsem na pohovce u Cammie. Gauč z červené kůže a několika dílů byl sice super stylový, ale vážně nepohodlný. Nabídla mi, že spolu můžeme sdílet postel, ale slyšela jsem historky o tom, k jaké gymnastice v ní došlo... takže pohovka mi plně vyhovovala.

Bez Cammie jsem se cítila v jejím bytě opuštěně. Včera jsem porušila svoji instagramovou hladovku, protože jsem vypila moc Cammieina vína a sjela jsem všechny jejich fotky ze South Beach. Přeskakovala jsem z jednoho úžasného selfíčka se zářivě modrou vodou v pozadí na druhé. Když jsem se zadívala na newyorský sních za oknem a potom na jejich bikiny, dostala jsem z toho slušnou depresi. Být chudá stálo za houbu.

Vic už mi pak zpátky nezavolał. Což bylo dobře, jak jsem si neustále musela připomínat. A raději jsem si to načmárala i po okrajích svého zápisníku.

DRŽ SE DÁL OD VICA.

Zdálo se, že mi pomáhá hodit to na papír. Velká písmena se zdála přehnaná, ale podle mě vzkaz samotný dobře zdůrazňovala. Až seženu byt, mohla bych si ho touhle mantrou vytapetovat. Na druhou stranu bych ale vypadala trochu jako cvok, což by mohlo odradit jiné potenciální zájemce. Vytrhla jsem papír ze zápisníku a zmuchlala ho do kuličky. Jestliže jsem měla mít aspoň nějakou šanci najít si v tomhle městě lásku, potřebovala jsem se sebrat. Někdo venku krátce zatroubil. Vyhlédla jsem z okna a spatřila

Cammieina řidiče. Holky byly na cestě domů a já je jela vyzvednout na letiště. Popadla jsem kabelku a mobil a Vicův rozsudek cestou hodila do koše. Vyběhla jsem ven, mávla na pozdrav muži za volantem a nastoupila do SUV.

Unavená po prvním týdnu v zaměstnání jsem se pohodlně usadila na zadním sedadle. Bylo zajímavé, jak dlouhých může člověku připadat osm hodin – každý den se přede mnou natahoval donekonečna. Nicole byla příliš zaneprázdněná na to, aby mě do čehokoli zasvětila, takže jsem všechen čas trávilá hlídáním štěněte.

Včera jsem navíc pět hodin procházela byty, přičemž se moje osamělé hledání v zasněženém New Yorku ukázalo jako absolutní katastrofa. Všechny byly příšerné – staré budovy, malé místnosti a děsná čtvrtě.

Nikdy jsem si neuvědomila, jak je v tomhle městě draho, netušila jsem, jak žije většina Newyorčanů, ani jak rozmazlená jsem vlastně byla. Rozhodla jsem se Cammieině pohovce dopřát ještě několik týdnů svého času, svému bankovnímu účtu trochu větší obnos a sobě trochu oddechu, než to zkusím znovu.

Ozvalo se hlasité zatroubení a SUV změnilo směr. Chytila jsem se středové konzole, zatímco jsem se pokoušela otevřít zprávu od Benty. Pohledem jsem rychle přelétla situaci na silnici, načež jsem se vrátila k telefonu. Zpráva byla krátká, jen mi dávaly vědět, že přistály a jsou u výdeje zavazadel. Díkybohu. Po týdnu samoty jsem byla přesvědčená, že New York bez svých kamarádek nezvládnu. Bez nich stál život za prd.

Samozřejmě že jejich přílet s sebou nesl i *jistá* negativa. Budu muset říct Cammie o jejích šatech – koktejlkách, které jsem si vypůjčila a možná krapítek roztrhla. A taky budu muset přiznat, že jsem mluvila s Vicem. Holky mě ostře hlídaly, abych mu nebrala telefony, takže mi to uklouznutí zaručuje malér.

SUV zabočilo k terminálům letiště JFK a pak jsem je uviděla, jak nám nadšeně mávají v padajícím sněhu. Už jen pár minut a jejich opálená a zrelaxovaná těla naskočí dovnitř a já budu zpátky na svém právoplatném místě: uzlíček nervů v našem triu. Tím jsem bývala ještě *předtím*, než strávily týden usrkáváním margarit na miamských plážích. Díky svému původu měla Cammie dokonalou tmavou pokožku a mandlové oči, takže moje blond vlasy a modré oči vedle ní působily vybledle. Benta pocházela ze Španělska – vypadala jako opálená, tmavovlasá verze mě, dokud ovšem neotevřela pusy a nezačala mluvit s absurdně sexy přízvukem.

„*Určitě* nás nebudeš vítat s telefonem v ruce.“ Benta si vlezla na zadní sedadlo a rukou v rukavici neúspěšně hmátla po mém mobilu.

Stáhla jsem jí ho z dosahu a zlobně se na ni zadívala. „Pořád se snažím dohnat ten váš instagramový průjem. Vy jste se snad každé ráno probouzely odhodlané zařídit, abych se cítila ještě hůř. Dejte mi dvě minuty, abych se dostala přes svoji žárlivost a mohla předstírat, že z vás mám radost.“

„Dvě minuty... to mi připomíná, Chloe, až dojedeme do restaurace, musím ti povyprávět o jednom ‚hřebečkovi‘, kterého mi dohodila Benta. Byl hotový dřív, než jsem si vůbec rozepla košili,“ odfrkla si Cammie.

„Dá se toho v tom případě vyprávět ještě víc?“ Vzhledla jsem od telefonu.

„Ne,“ odpověděla Cammie vesele. „To je zhruba všechno. Ale počkej, až uslyšíš...“

Strčila jsem telefon do kabelky a uvelebila se. Jejich nadšené klábošení mě příjemně rozptýlilo od mých současných problémů.

5. Polibek pro žabáka

Nezamířily jsme domů – první zastávka byl bar v Chelsea, potom klub v Midtownu – tancovaly jsme a pily až do tří do rána, kdy jsme to konečně odpískaly a vyklopýtaly ze dveří.

Když jsme vyšly ven, chytila mě nějaká cizí ruka a přitáhla si mě k sobě, až jsem se přestala hihňat něčemu, co řekla Cammie. Ta ruka patřila k obleku šitému na zakázku, širokému úsměvu a zardělé tváři. „Ahoj, krásko,“ řekl a jeho dech se přitom srážel v nočním vzduchu. Jemně jsem se vyprostila a cítila za sebou konejšivou přítomnost holek.

„Ahoj.“ Usmála jsem se. „Bavíš se?“ Ustoupila jsem a rozhlédla se po silnici, abych se ujistila, že nás nic nepřejede.

„Doufal jsem, že bys mi mohla dát svoje číslo, v klubu jsem to nestihl. Jsem Tommy.“ I on se usmál. Z toho úsměvu se jeho přítelkyni jistě podlamovala kolena.

„Ráda tě poznávám, Tommy.“ Ustoupila jsem o další krok. „Nemám zájem.“

Zamračil se. Mírně se zakymácel a natáhl ke mně ruku. Jeho přátelé ho vzali kolem ramen a vysílali k nám omluvné pohledy, nicméně Tommy se ani nehнул. „Ale... no tak. *Jeden* polibek, princezno. Jestli se ti nebude líbit, dám ti tisíc dolarů.“ Hrál do kapsy saka, vytáhl tlustý chomáč stodolarovek a nabídl mi je. „No tak. *Jeden* polibek.“

Zaváhala jsem. Před třemi měsíci bych se mu vysmála. Ale teď jsem byla na mizině a tisíc babek znělo velice lákavě. Víc než lákavě.

Udělal jsem krok k němu a Benta mi sevřela ruku do svěráku. „Chloe,“ varovala mě.

Zaváhala jsem. Když Benta zavelela, obyčejně jsem poslechla. Měla autoritativní tón dominy. Ale tady, zrovna dneska uprostřed téhle ulice, jsem trvala na svém.

„Jeden polibek,“ zopakovala jsem a zadívala se mu do očí. „Za tisíc babek.“

„Asi za to stojíš.“ Pokrčil rameny, mírně se kymácel a plácl si peníze na dlaň, čímž přitáhl moji pozornost ke značce svých hodinek. Stejně nosí i táta. Nebo aspoň nosíval. Přátelé přestali Tommyho usměrňovat, najednou je pozdně noční vyjednávání začalo zajímat.

Prohlédla jsem si ho pozorněji. Nevypadal úplně *špatně*. Trochu jako nevinný školáček. Kdyby došlo na to, aby mě bránil v temné uličce, moc bych na něho nespolehala. Ani jsem se nemusela dívat a věděla jsem, že si nechává dělat manikúru a dlaně má pravděpodobně jemnější než já.

Zarískovala jsem vlastní smrt, vymanila jsem se Bentě a udělala krok vpřed. „Dobře, Romeo. Tak ukaž, co umíš.“

S úsměvem ke mně přistoupil, vzal mě za rameno a přitiskl svoje rty na mé. Klidně vám můžu prozradit, že ukázka jeho umění stála opravdu, ale opravdu za houby. Natlačil mi jazyk někam na dásně spolu s přídatkem slin navíc a pak mi sevřel spodní ret, který nasál, zatímco se odtahoval. Chutnal jako Red Bull a whisky neboli přeslazeně s hnusnou pachutí. Už jsem zažila gynekologické prohlídky, které byly příjemnější.

Uskočila jsem a zároveň ho odstrčila. Otrěla jsem si ústa a zlostně jsem se na něho zadívala: „*Tohle* byl tvůj nejlepší polibek?“

Uchechtl se a promnul si rty s úsměvem, který zaváněl kreténstvím. Natáhla jsem k němu ruku, chtěla jsem svoje peníze. Za-

díval se na napřaženou dlaň s úšklebkem. Udělalo se mi špatně a nemohly za to ty čtyři martini, které jsem měla v sobě.

„Pojďme, Chloe,“ promluvila za mnou Benta tiše.

„Dej mi ty prachy. Měli jsme dohodu,“ trvala jsem na svém s rukou stále napřaženou. V životě jsem v sobě neměla méně hrdosti. V očích mě štípaly slzy, těžce jsem polkla a prosila ho očima.

„Nestojí za to. *Pojď.*“ Cammie mě vzala za předloktí a táhla mě s sebou, až jsem v podpatcích na zledovatěném chodníku klopýtla. Její řidič nám otevřel dveře. Než jsem vlezla do auta, ještě jsem se ohlédla a uviděla, jak se ti tři pitomci chechtají.

SUV se zhouplo na výmolu a vyrazilo domů. Položila jsem si čelo na chladné okýnko a doufala, že se svět přestane točit.

Ohavný zážitek... poprvé v životě jsem se cítila lacině. Ten pohled v jeho očích, když se mi vysmíval. Musela jsem vypadat vážně uboze s nataženou rukou jako žebračka.

Neměla jsem se otáčet, když mě vzal za ruku. Měla jsem poslechnout Bentu. Měla jsem se mu vysmát, jak bych to udělala před třemi měsíci.

Ale místo toho jsem měsíc po odebrání svěřeneckého fondu prodávala polibky. A ani jsem za to nedostala zaplacenou. Zaúpěla jsem ponížením a ucítila, jak mě Cammie něžně poplácává po zádech.

Možná byla ta kultivovaná sebevědomá žena, kterou jsem byla dřív, jen produktem peněz mých rodičů. Možná že s životem v troskách objevím skutečnou Chloe Madisonovou. A možná se mi nebude líbit.

Fuj. Otevřela jsem okýnko a snažila se při té myšlence nepozvracet.

6. Odpočet k šoku

Silvestr. První svátky bez rodičů. Vánoce jsme obvykle trávili v našem domě v Aspenu – v malebném srubu se šesti ložnicemi, vířivkou a domácím kinem. S tátou bych vybírala vánoční stromky, dokud bychom nenalezli ten dokonalý. S mámou bych uvařila štědrovečerní večeři v kuchyni jako pro šéfkuchaře a Vánoce bychom zakončili hromadou dárků a spoustou vaječného koňaku. Ten dům byl teď spolu s bytem na Bahamách majetkem vlády. Doufala jsem, že ho někdo využívá. Myšlenka na nábytek pod bílými prostěradly a zmrzlou vířivku byla příliš depresivní. Ani jsem netušila, kde rodiče letos vůbec jsou. Na Vánoce mi nevolali. Od mého soudního vystěhování jsme spolu mluvili jen jednou a to dost krátce, když mi máma dala Nicolino číslo – svoje jednání mi nikterak nevysvětlili ani se neomluvili. Pořád mluvili vesele, žili svoje zaneprázdněné životy a jejich úchvatné plány zůstaly pravděpodobně nedotčeny.

„Slečno Madisonová?“

„Ano?“ Opatrně jsem vykročila k autu ve snaze nezvrtnout si na deseticentimetrových jehlách od Briana Atwooda kotník. „Vy jste řidič Brantleyových?“

„To jsem.“ Jméno mi neprozradil, jenom mi se zdvořilým úsměvem otevřel zadní dveře cadillacu a podržel mě za ruku, dokud jsem se ho nepustila. „Brantleyovy už jsem odvezl na místo. Mám instrukce vzít vás do domu, vyzvednout Chanel a přijet na party na osmou hodinu.“

Stejně instrukce už mi třikrát sdělila Nicole. Přehnanou výslovností mi přitom dávala na srozuměnou své přesvědčení, že jsem idiot. Přikývla jsem, strčila si tašku do přihrádky na podlaze a přesunula dovnitř i nohy. Jemně zavřel dveře a přešel k místu řidiče.

Velké SUV mi najednou připadalo malé, když jsme uvnitř byli sami. Otevřela jsem pudřenku a zkontrolovala si rtěnku. Zadívala jsem se k řidiči. „Jaké jste měl Vánoce?“

„Tiché.“

Páni, to jsme si *pokecali*. Očekávala jsem, že se mě ze zdvořilosti zeptá taky a dá mi příležitost podělit se o vlastní příběh. S Bentou a Cammie jsme zvrzaly, co jsme mohly. Náš krocan byl zvenku spálený na škvarek a syrový uvnitř, suflé se mi propadlo a Bentiny zelené fazolky vypadaly jako opilé ochablé údy. Nakonec jsme se na jídlo vykašlaly a usadily se na pohovce s krabičkou Ferrero Rocher a dvěma lahvemi šampaňského. K tomu jsme přidaly Netflix a moje první newyorské Vánoce dopadly zatraceně dobře. V myšlenkách jsem k rodičům zalétla maximálně párkrát. Bylo fajn trávit svátky s holkami. Cítila jsem se tak dospěle, i když nám vaření vůbec nešlo.

Pohrávala jsem si s náhrdelníkem a zkusila novou taktiku. „Jak dlouho už pracujete pro Brantleyovy?“

„Tři roky.“

Je ukecaný. Kdyby mluvil jen o trošku víc, musela bych si dát do uší špunty. Štvalo mě to. Měl v hlase takový zvláštní přízvuk, který ho dělal absolutně neodolatelným.

„Jsou to dobří zaměstnavatelé?“

Zadíval se na mě do zpětného zrcátka a naše zraky se setkaly. Měl přímý pohled a jen těžko se mu unikalo. A ty jeho oči... sakra. Tmavě modré, v jejichž hlubinách se odrážela světla projíždějících aut. „Jsou fajn.“

Tiché. Tři roky. Jsou fajn. Sakra, já pro Brantleyovy pracovala šest dní a mohla bych historkami o nich vyplnit třicetiminutovou jízdu. Tenhle chlap byl vážně oddaný silné a tiché atmosféře, kterou kolem sebe vyzařoval. Nebo si vzal k srdci obsáhlou dohodu o mlčenlivosti, kterou mě Nicole donutila podepsat.

Konverzaci jsem vzdala a opřela se. Sledovala jsem, jak kolem nás ubíhá město s rozsvícenými stromky, za každou zatáčkou na nás čekalo moře bílých a barevných světýlek. Tuhle roční dobu jsem měla nejraději. Tehdy se ulice New Yorku měnily v jeden veliký festival umění a všechnu špínu města skryla vrstva sněhu.

Nicole slavila silvestr na charitativní akci pro zvířata. Chystala se tam hodinu s Chanel produčirovat, načež ji vrátí zase mně. V deset vypukne sváteční módní přehlídka, na níž Chanel dvakrát vystoupí: poprvé v rudé róbě, potom v obojku posetém diamanty a stříbrnými třpytkami. Nevěděla jsem, jak to pomůže organizaci PETA podporovat etické zacházení se zvířaty, ale za uvažování jsem placená nebyla.

Auto zastavilo před domem Brantleyových a já čekala, že mi bezejmenný řidič otevře dveře. Zůstal sedět, ani si nerozepl pás, takže jsem si povzdechla, otevřela jsem si sama a vystoupila do chladného nočního vzduchu.

Bohatí obyvatelé města žili v jiné bublině než my ostatní. V takové, kde se běžné problémy nevyskytovaly, protože se daly vyřešit penězi. V takové, v níž se setkávaly krásné ženy s mocnými muži, ve vzduchu se hojně jako droga vznášel požitek z úspěchu a všude se skvěly diamanty, kaviár a ego. Poprvé jsem v tomhle světě byla outsiderem. Auto Brantleyových zamířilo boční uličkou kolem hotelu – nedávno zrenovované úchvatné staré budovy – a zastavilo u vchodu pro zásobování, kde skupina bíle oděných kuchařů vykládala dodávku cateringu.

„Tady?“ zeptala jsem se a srdce mi při pohledu z okýnka pokleslo.

„Paní Brantleyová říká, abych vás vyložil tady. Pro vstup použijte svůj zaměstnanecký průkaz.“ Řidič ledabyly vystrčil ostny, aniž by tušil, jak hluboko se mi zabodly do tenké kůže. *Zaměstnanecký průkaz*. Moje vize elegantního klábosení se sklenkou šampaňského v ruce, odpočítávání do půlnoci a hezkého cizince, který mě v záklonu políbí, se rozplynula. Někdo za námi zatroubil. Řidič se na mě se zdviženým obočím ohlédl: „Vystoupíte?“

Popadla jsem Chanelinu tašku, nandala si ji na rameno a přidržela si psíka na hrudi, zatímco jsem otvírala dveře. Druhé zatroubení znělo agresivněji než první. „Prokrista,“ zamumlala jsem a našťavaně se ohlédla k autu. Řidič zvedl ruku z volantu v mezinárodně univerzálním gestu pro kretény. Loktem jsem zavřela dveře auta a opatrně jsem obešla zadek SUV, na podpatcích jsem si na silnici plné děr vůbec nebyla jistá. Jedna noha mi podklouzla, a když jsem se snažila situaci zachránit, šlápla jsem do závěje. Zapadla jsem až po kotník. Zalapala jsem po dechu, částečně kvůli zimě, částečně proto, jak mi sníh nepochybně zničí semišovou botu. Auto Brantleyových vedle mě se rozjelo, řidiči bylo úplně jedno, co s mými botami nebo se mnou bude.

„Nepotřebujete pomoc?“

Když ten muž promluvil, stála jsem nehnutě na místě. Levou ruku jsem měla nataženou, abych udržela rovnováhu, pravou jsem svírala Chanel, nohy roztažené – jedna na pevné zemi, druhá stále v břečce. Zvedla jsem oči od mokrého kotníku, podívala se mu do tváře a veškeré myšlenky se mi vykourily z hlavy.

Byl krásný. Vytříbená mužnost ve smokingu, v koutcích úst se mu objevil lehký úsměv, jednu ruku natáhl ke mně, druhou svíral u ucha telefon. Opatrně, stále jsem bojovala o udržení rovnováhy, jsem vsunula volnou ruku do jeho dlaně a pokoušela se zůstat

stát rovně. Sevřel mě. Dominance jeho doteku a teplo kůže byly šokující. Jako by ten okamžik trval celou minutu. Zmáčkl mi prsty a zatáhl dopředu a já se konečně osvobodila a došlápla na chodník oběma nohama. Potom mě pustil, ale zvláštní moment mezi námi trval dál. Nepřestával se mi dívat do očí, pohledem mě držel na místě, načež ustoupil a promluvil do telefonu. „Už jsem tady.“ Odtáhl telefon od úst. „Jste v pořádku?“

„Ano. Děkuju.“ Přikývla jsem a on se otočil. Mluvil tiše a naléhavě. Snažila jsem se dohlédnout na jeho jmenovku se žlutým okrajem, ale vzdaloval se a já ho sledovala, dokud nevyběhl po zadních schodech hotelu a nezmizel uvnitř. Smoking mu na svalnaté postavě seděl perfektně. Tmavé vlasy měl rozčuchané, jako by si je před chvilkou pročísl rukama. Otevřel dveře a zmizel. A s ním i ty jeho oříškové oči. Rozkošně hravá ústa. Pevné rysy a vědoucí úsměv.

Chanel zakňučela. Sklonila jsem k ní pohled, právě když jí ukápla slina a jen taktak minula sametové šatečky. „Mám to stejně,“ šeptla jsem jí, zhluboka jsem se nadechla a zamířila dovnitř. Pravá bota s každým mým studeným a mizerným krokem mokře čvachtla.

7. Psí tesáky, luxusní oblečení a konverzace

Opřela jsem se o zeď ve služební chodbě v zákulisí módní show, přede mnou byla ještě dlouhá řada mazlíčků. Nicole stála zhruba o čtvery svatební šaty zpátky, držela Chanel a hlasitě se smála čemusí, co jí říkala žena vedle ní. Na molu už jednou byly a Chanelina změna kostýmu proběhla bez incidentu. Přešlápla jsem a zvedla z kachličkové podlahy druhou bolavou nohu. Ruce jsem si překřížila na hrudi, protože oproti tanečnímu sálu, kde hořely čtyři velké krby, byl tady průvan. Do sálu jsem mohla jenom nakouknout, spíš jsem tam vběhla, abych našla Nicole, a strávila uvnitř úchvatných pět minut na perských kobercích s obrovskými lustry nad hlavou a s decentně hrajícím smyčcovým orchestrem v pozadí.

Kručelo mi v břiše, hlasitě a pro dámu naprosto nevhodně, a dívka vedle mě se po mně ohlédla, jako bych měla umět ovládat svoje orgány. Měla jsem se najíst, ale předpokládala jsem, že na takové akci jídlo bude. Ten předpoklad byl správný, moje návštěva ovšem spočívala v tom, že mi to jídlo dovolí *jíst*. Jednou jsem se zkusila natáhnout po jarním závitku a prakticky po mně vystartovala starší žena, která ukázala na moji žlutou jmenovku, jako by to bylo šarlatové písmeno. Takto očividně oddělovali důležité od nedůležitých – pomocí levných jmenovek. Tu moji narychlo nalepili na zakázkovou flitrovou mini z Itálie, kam jsem si zaletěla tři tisíce kilometrů na nákup. Moje luxusní oblečení ji

nezajímalo, jen ta žlutá jmenovka. Žlutá jako měl ten sexy cizinec venku. Ukázalo se, že je to taky něčí zaměstnanec jako já. Oba jsme byli v tomhle přepychovém světě jen návštěvníci. Moje fantazie o Popelce vyschla rychleji než moje bota, která pořád s každým krokem vydávala ten pitomý zvuk, *ačkoli* jsem navštívila záchody a trpělivě ji držela pod sušákem.

Ta žlutá jmenovka by mu neměla ubírat na atraktivitě, jenže... ubírala. Potřebovala jsem si najít někoho, kdo má život vyřešený, aby mi pomohl vyřešit ten *můj*. V popisu práce neměl mít zprovoznění ucpaných záchodů, nehledě na to, jak dobře vypadá ve vypůjčeném smokingu.

Nicole sestoupila z přehlídkového mola, zastavila se u mě a strčila vodítko s Chanel mým směrem. „Vezmi ji domů,“ řekla a dívala se přitom za mě, studovala zbytek fronty, načež se ohlédla na dveře do sálu. „A ulož ji do postele. Pak můžeš jít.“

Takže... já se půlnoční oslavy nezúčastním. Byla mi příliš velká zima a byla jsem moc unavená na to, aby mi na tom vůbec záleželo. Navíc by jistě působilo velice depresivně stát ve studené chodbě, zatímco sál nadšeně odpočítává půlnoc. Přikývla jsem a převzala jsem si fenku. „Šťastný nový rok,“ povedlo se mi ze sebe dostat.

„Aha. Ano.“ Vypadala překvapeně a pohlédla na moje oblečení, jako by si poprvé uvědomila, že jsem taky na party. „Šťastný nový rok.“

Vytáhla jsem řidičovu vizitku. Jeho jméno bylo nad číslem natištěno stříbrným fontem, *Dante Radicci*. Vytočila jsem číslo a tuka-la si vizitkou do nohy, zatímco jsem se choulila v jednom méně omšelém koutku chodby. Kolem mě chodili číšníci do kuchyně a zase zpátky, a s každým tácem jídla, který nesli, můj hlad narůstal.

Domluvila jsem si s Dantem, kdy a kde mě vyzvedne, a zavěsila. Ohlédla jsem se k zadním dveřím – nákladová rampa byla prázdná, stejně tak i boční ulička.

„Chcete utéct?“

Při té otázce jsem se otočila. Byl to onen cizinec, s rukama v kapsách volným krokem kráčel ke mně. Sako si přehodil přes předloktí jedné ruky, motýlka měl povoleného a horní knoflíček košile rozepnutý. Rychle jsem odvrátila pohled. „Čekám na řidiče.“

„Odcházíte před půlnocí?“

Ohlédla jsem se. „Šéfká chce, abych její dětátko dopravila domů.“ S mírným úsměvem jsem zvedla Chanel.

„Vypadáte unaveně.“ Zvedl jedno obočí a já, ač jsem skutečně unavená byla, jsem měla sto chutí se na něho přes chodbu vrhnout.

Polkla jsem. „Jen jsem přišla o iluze. Je to nová práce. Trochu jiná, než jsem si myslela.“ Nebyla to snad pravda? Ukázalo se, že *opravdová* práce není sranda. Další životní lekce, kterou jsem se nenaučila od svých rodičů.

„A vy jste... co? Chůva pro mazlíčka?“ Zadíval se na Chanel a přistoupil blíž. Napjala jsem se. Ať už to byl něčí zaměstnanec, nebo ne, nebyla jsem si úplně jistá, že se dokážu ovládnout, jestli přijde ještě blíž. Sama bych pro něho nějakou práci našla.

„Osobní asistentka,“ odpověděla jsem, ale vyznělo to nafoukaně s přehnaným důrazem na vlastní důležitost. „Co tady děláte vy?“ Kývla jsem bradou k jeho jmenovce a modlila se, aby byl aspoň z managementu.

„Údržbáře.“ Pohlédl ke stropu. „Tohle je stará budova. A je to první velká akce. Jsem tady pro případ, že by se začala rozpadat.“

Sledovala jsem jeho pohled a najednou jsem pocítila nervozitu. „To by fakt mohla?“

Rozesmál se. „Ne. Ale je tu spousta malých problémů, které můžou nabobtnat. Takové malé požáry.“

Rukou si pročísł vlasy a já si všimla, že má špinavé klouby.

Údržbář. Skvělý materiál pro porno. Už ne tolik pro životní plán Chloe Madisonové. Shýbla jsem se a sebrala Chanelinu tašku. Zamířila jsem ke dveřím. Potřebovala jsem odejít dřív, než ztratím poslední zbytky rozumu. „Tak...“ Zatlačila jsem do dveří a ovanul mě studený vzduch. „Šťastný nový rok,“ zašvitořila jsem na rozloučenou a navzdory sama sobě jsem se zachvěla.

Nepohnul se, jen se usmál, jako by mi viděl až do žaludku. „Šťastný nový rok,“ řekl tiše.

Posunula jsem si Chanel výš a vyšla do temné, prázdné uličky.

Raději budu venku riskovat svoje bezpečí než uvnitř své srdce s neznámým údržbářem.

LEDEN

Říká se, že práce šlechtí člověka. Potřebovala jsem, aby mě šlechtila rychleji. Můj život se proměnil v chaos, přežívala jsem na fastfoodech a zbytcích po svých nejlepších kámoškách. Bušila jsem do skla svého starého světa a zoufale jsem toužila dostat se zpátky. Každý den mé nové reality mě víc a víc odrazoval. Lesk předchozího života se pomalu odlupoval a vynořovala se zcela nová Chloe.

Nechtěla jsem ji – chtěla jsem tu minulou.